

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, П. пов.
Конт. почт. шлям. 143.322.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не повертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
М. сично: в криво 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 м.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Власними силами.

Львів, 23. листопада 1928.

Наш Центральний Кооперативний Банк «Краєвий Союз Кредитовий» у Львові, як довідаємось, одержав від львівського відділу Державного Банку Рільного письмо з 19. листопада ц. р. такого змісту: «У відповідь на письмо Панів з дня 28. червня ц. р., внесені до нашої центральної установи у Варшаві, отримані повідомляємо, що подання Панів у справі кредиту погоджене відмовно».

Таке вирішення справи для нашої центральної кредитової установи, що кредитує українські кооперативи всіх видів, має свою історію.

В 1926 р. у ділянці Держ. Банк Рільний нашому Центробанкові кредит у висоті 300.000 зол., який розділено поміж союзні кооперативи: кредитові, торговельні, молочарські і промислові. В 1927 р. перелік відпорушників Державного Банку Рільного повну безпеку у ділянці кредиту, а також правильно його ужиття, але проте Державний Банк Рільний зажадав сплати половини цього кредиту з кінцем 1927 р. і цю сплату в квоті 150.000 зол. в своїй часі одержав.

Опісля в 1928 р. зажадав Державний Банк Рільний сплати другої половини тогож кредиту, що Центробанк прийняв до відома і перед означеним реченням 1. грудня 1928 р. II сплату.

В першій половині 1928 р. оповіщено, що наші кооперативні установи приділено до сфери ділянки Державного Банку Рільного і виповіщено їм кредит у Державним Банку Господарства Краєвого, а натовісць прибувають надіати Центробанк значнішим кредитом з Державного Банку Рільного. Тому Центробанк висів там подання 28. червня ц. р. на уділення значнішого кредиту для обслуговування ним наших союзних кооператив. Та замість кредиту одержав Центробанк згадану вище відмову всього кредиту.

Справа аж надто ясна і говорити сама про себе. Тому то вважаємо зайвими всіма коментарі до неї та думаємо, що всякі представлення чи завадження на ніщо не придатуться. З уваги на те мусимо з цим фактом числитися як з доколаням і зробити те, що нам необхідно зробити, коли державні польські банки відмовляють кредиту українському населенню.

При тій нагоді слід згадати, що дотепершні кредити тих банків більше нас ослаблювали ніж скріплювали, бо кредити, які кожної хвилини виповідаються і стягаються — годі намістити і доцільно узяти, а на їх сплату треба ще удержувати значні ліквідаційні резерви, що не приносять ніякої користі.

З тих причин обов'язком нашого громадянства є використати нашу власну допомогу, тобто златися на самодопомогу українського загалу. Треба всім нашим громадянам зрозуміти, що всі свої ошадності, хочби й найдрібніші слід сплатити в українських установах, що необхідно організувати масово ошадності серед найширших кол нашого народу і з тих масових ошадностей створити великий національний позичковий фонд для нашої кооперації і для нашого селянства. Тільки такою може бути наша відплата на відмову кредитів нашим економічним установам.

ЛЕГЕНДИ.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 18. листопада 1928.

У державних і традиційно політичного минулого, з ніковим минулим політичних партій, з незрушними тезами закордонної політики та політично вихованим громадянством, у таких державах нема місця для легенд. У державах, яких колишні історичні минуле є хіба пересторогою, як не треба поводитись, у державах із невикристалізованими суспільними течіями, з неміцними впливами у широкому світі та політично примітивізм рідного громадянства, у таких державах аж кишить від легенд. — легенда, буває, лягає в основу практичної політики, відриває її від землі та кермує кудись на безпритулній зорі.

Довкола різних легенд крутилося і крутиться чи не всеяке громадянське життя наших сусідів. Боротьба ендеші з Пілсудським і напакі, боротьба післятравневого уряду з т. зв. соймовладством, нинішнє розломлювання ППС — всі ці глибокі потрясіння є по суті страшними непорозуміннями. Десять колись повстала легенда, повірено їй, часами спеціально створено її з якоїсь демагогічно в рух пушеної сплати, деякі особи в цілу їх працю легендами окутано, аж якісні справді трудно визнати — де кінчається легенда а де починається правда. Бо легенда є запереченням правди, існування легенди є залежне виключно від незнання правди.

Вся національна політика Польщі є збудована на легендах. Є їх кілька. Але найповажнішою, піднесено до висоти незломних принципальних тез, це легенда про смирний народ русинів («починає людок рускі»), що не має нічого спільного зі жмінкою бунтарської і авантюристичної інтелігенції. Що більше — і інтелігенція українська у масі смирна («починає») тільки вона стероризована гуртком заочинних фантастиків, використовуючих свій посьольський та сенаторський титул для усяких диких затій. Очевидно, одна легенда тягне за собою автоматично другу. Отже: маємо легенду про виключне керівництво чужинського закордону українським національним рухом, дарма, що цей закордон (і західний і східний) вітриски не зацікавлені зростом української національної стійкості, яка є небезпечна для будучності єдиної Росії; маємо скрізь і всюди «чужі агентири», маємо найбільш фантастичні сплати, використовувати як найправдивіші факти для підтвердження правильності політики, у грунтованій на фантастичній легенді.

Покійний один український політик, який мав нагоду краще інших пізнати тайни польської національної політики у самих джерел, не раз домав руки, яка це у наших сусідів *ignorantia maxima in rebus ukrainicis* (забувши на мить про цю ігноранцію — через неї айшов у могола). Засідая у Варшаві достойник, що кермує (бодай повинен кермувати) національною політикою. Не знає національної історії, ані географії української історії, ані економічної структури, ані історії економічної боротьби, ані розвитку української політичної думки, не має поняття про українську етнографію

та фольклор. Замість усіх цих відомостей має устні інформації і писані доклади від своїх довірених людей — які теж нічого цього не знають. І на основі цих довірених звітів та голосів симпатичної собі преси проголошуються тези національної політики, у яких мова про психіку українських селянських мас та ментальність української інтелігенції! Легенда тріумфує, колись тріумфувала вона, коли голосила про австрійський вихід українського народу, в 1918-19 році тріумфувала, засідаючи на більшовицького конка, сьогодні її місце займає смирний людок і німецькі агентири. Як довго жити можна самообманом і легендою?

Боротьба з такими легендами серед винишніх умовин дуже важка. Бо помилою думати, що вони існують лише тому, що їх штучно підтримується, зі свідомих тактичних мотивів, знаючи одночасно правду. Так воно не є. Знаємо нпр. напевне, що остання польська кампанія проти УНДО має за основу шире пересвідчення, що УНДО геть утратило впливи в масах і виступи українських політиків підчас останніх ферій (він, Берлін, Женева) мали виключно метою «відігратися радикалізмом». Відкиль узялося це пересвідчення? Відкиль береться кожна легенда...

Очевидно, що коли національна політика держави опира на таких легендах і оперує такими аргументами, вона перестав бути політикою державною і перетворюється у політику якоїсь одної націоналістичної партії чи кліки. В таких умовинах доходять напр. до таких абсурдів, що уряд, який є зневажливий ендешію і сам цю ендешію бують розбій, збирає у соймі найприсні опаски з лавок ендешьких посів — за заяви, звернені до українських послів! Колиж з нашого боку ідентифікується ендешію з саніцією — ця остання смертельно ображена! Серед таких відносин і українська політика мусить обмежуватися до того, аби ті самі правди повторювати десятків і сотні разів, до задуки себе самих, але з зацілю необхідності: може преші колись перебере суха жажлина правда грубий мур жахливих легенд! Надія, що правда, дуже слабка і а дуже маленькіми ангаждами на успіх...

І. Кедри.

Закордонна політика Німеччини.

Промова Штрессмана в парламенті.

В понеділок 19. II. м. виступав уперше після довгої перерви в парламенті (в залі народних зборів) німецький канцлер — доктор Штрессман. Почав він свою промову від згадки провади політики закордону: Муссоліні за те, що той заступив його в Женеви.

Що мовчав підняв — говорив Штрессман — а подумав, що прийшов на себе пошу від повільності на цю промову, що і порозуміливість уряд протичи останніх місяців у ділянці закордонної політики. Штрессман сказав — не формалізм, а фактизм, бо в уряді мають певні дані.

Щодо закордонної політики Штрессман сказав, що він не вважає за потрібне

ПЕРШОРЯДНА УКРАЇНЬКА РОБІТНЯ ФУТЕР Юліяна Глушевського

Львів, вул. Городецька 97

приймає кожного роза. Футра до роботи по дешевих цінах. — Спеціаліст жіночих 96" пламів та галантерейних робіт. 1-4

ні держави, що він має намір пористити з Женеві справу про евакуацію револьції області. Кажуть, що ми повинні були передбачити невдачу цього кроку, але в не може признати цього аргументу серйозним».

Нимеччина далі обстоює своє право рухувати на ширі і повне опорожнення револьції армії. Про цілі цієї політики або фінальної зобов'язання і компенсації не може бути й мови».

Далі Штрессман сиплюється на подрібній аргументації та критичні аргументи права ці проти його політики.

При всьому розгортаванні, яке зала пувало в Німеччині після цього невирішеної справи про евакуацію Надзрені, не обстоює продовжувати ліквідацію політики. Хотіло мене не зміняти на ставленні міністра закордонних справ, все одно він буде примушений продовжувати цю політику, єдину можливість для Німеччини».

Переходячи до справи розірвання Штрессман сповіщається на франко-англійському договорі про морські зв'язки. Навіть, сказав він, держави, які не підписали цього Кельтського півдну, закликають між собою накласти воєнні договори, то достатньо очевидна загроза для ліквідації цього трампау.

В справі репарацій продовжуються переговори зі союзниками. На думку Німеччини, будучи комісія експертизи тільки тоді сповнить своє завдання, коли асові відкажуться від політичних мотивів при праці та буде кермуватися виключно бажанням успішно довести ліквідацію світового господарства

Штрессман, як бачимо, незмінний у аргументації своєї політики в ділі Львівщини.

Радянська Україна.

Як виконано плани загального наванчання на Україні.

В радянській пресі з 17. листопада повідомлено урядові відомості з зацілю Раді народних зборів, на якому розглядали справу виконання плану загального наванчання на Україні. З даного, діл подан на засіданні наступним Народному Проломлю, якісність, що єдиною і серу виконаною протичи виконано і цього шкільного року весь план організації нових шкіл. У шкіль (28) округат елітрат в тому самому часі 1880 шкільних одишів, менше від того, що було намічено. Далі канцлер Проломлю, що на 1880 шкільних приміщень на Україні більше ви розпорядилися не привернувши до шкільного розвитку. Наслідком шкільного розвитку шкільної освіти в плані році позв можливим було одержати понад 1800 шкільних дітей з 19 в шк. В шкільній вод реформації забра однієї родини державного уряду Чубар, який мав якимсь одином.

Треба підкреслити, що мисля не поспішати з практичними заходами та цю вултуровані реформи. Свого часу 1-го 1942 закінченням виконання виконано Радянським урядом нашої приміщення, як звало установами. А проте ті, які не мають нічого цього не мають, що не мають нічого цього не мають. Підкажу і далі виконати виконати. Підкажу і далі виконати виконати в цілу армію. Не даючи законів на цілу армію, а мовч. Ви виконати виконати від однієї родини державного уряду Чубар, який мав якимсь одином.

Свято луцької „Просвіти“.

3 нагоди 10-ліття її існування.

В неділю, 18. листопада, зупиняючись у Луцьку „Просвіта“ святкувала свій десятилітній ювілей. Свято це було яскравим свідченням життя. Яскравим свідченням того, що Твоє протрималося в тяжких обставинах повних дефіцитів! А разом з цим було не свято й підрадунок своїх сил. Як на волісські умови — підрадунок не злий. Лупки просвіти — міста й повіту — анімаційно-фестивальні свої чистоти, силу та свідомість. Імпонували способом.

Підготовка до свята розпочалася заздалегідь: солідним ремонтом помешкання, широким оповіщенням філій (85) і приготуванням історичної пєси „Гетьман Дорошенко“, яка вимагала нових костюмів, спеціальної декорації, позачасних прапорів, вітань і т. ін.

У програму свята вносили: урочиста Служба Божя (українською мовою) з українським Церковним співом, похід академік, спільний обід просвіти з гістьми з інших місцевостей і чай у помешканні „Просвіти“.

На свято прибули: голова Матірнього Т-ва „Просвіта“ у Львові сенатор М. Галушницький, представники Української Парламентарної Репрезентації сенаторки О. Киселівська, посол Тернопільської сес. Кузьмин, представники українського радичально-соц. посольського клубу Шехирки і др. Ладина, голови деяких повітових „Просвіт“ Волинської, 6. посла й сенатори, сільські священники, що працюють у філіях луцької „Просвіти“ і представники майже всіх цих філій.

Вже вранці на вулицях Луцьку замайали жовто-блакитні прапори, з якими йшли до церкви (збірного пункту) члени сільських філій. В першій й доповняв її маса людей. За порядком доглядав просвітський міліція з жовто-блакитними перев'язками на рукаві під проводом п. Машина. Після Служби Божої — проповідь о. П. Пашевського під одаритим небом.

Формується великий. Попереду — оркестра. За цим великий жовто-блакитний прапор, який несуть солони. Далі рада „Просвіти“: голова Ев. Петриківський і члени: В. Власовський, Ол. Ковальський, Ів. Бондарук, В. Островерхий та інж. Кіпора. За радою почесні гості, за-

той, розкидані кількома ділянками одна від одної на відстані 2—3 і більше кілометрів. Тому комісія насамперед виставляла питання про можливість господарського обслуговування цих окремих ділянок, щоб утворити найбільші райгоспи. Крім того, розіяснювати значення цієї землі і т. інш. Орієнтаційно передбачалося утворити на Дніпропетровщині один аеріальний райгосп, а Одеської один-два, райгоспи й на Херсонщині два-три райгоспи. Після точного визначення числа новоутворюваних райгоспів аеріотрест встановить порядок експлуатації земель з тим, щоб уже переважно площу орної землі можна було вперше засіяти на весні 1929 року, а більшу частину, — в осені наступного року.

Отже найважливіші, величезних розмірів, комуністичні літифунції на Україні стануть власністю всеосозного аеріотресту, який буде з них тягнути все, що зможе, для добра й на славу Москви. Буде це робитися під певною та дуже популярною підтримкою плекання аеріальної культури. І де ж тут говорити про колективізм становлення України в СРСР? Це ж вітка колективізму політика Москви а виключно „братерська співпраця“!

По широкому світі.

Французька рада міністрів не признає доцільним призначувати посланців Юлі Бонкура на становище франц. делегата в підготовчій комісії для конференції розробити.

У Ромулі скасували пресову цензуру стан облого.

Львівський префект позаважав заведувати. Японський прем'єр Танака заведував. Переговори англійських вугільних підприємств і польських щодо спільного експорту вугілля до Скандинавії, розбилися.

У Китаї голод зростає в деяких округах до нечуванних розмірів. Мама продають на базарах своїх дітей.

У Праї радить конференція виконавчого комітету Міжнародн. Союзу Соціал. Молоді. На конференції є представники таких держав: Франції, Німеччини, Італії, Австрії, Польщі, Швеції, Голландії, Данії, Латвії та Чехословаччини.

Громадянина! Чому не став Ти ще досі членом Товариства „Просвіта“?

Завданням комуністичного міського підпілля є стати краєм, де становить 90—95 відсотків населення, а в кубанській окрузі 61 відсотків. В донецькій окрузі українців 44 відсотків. Директор кубанського педагогічного інституту Шаля говорив про кубанську голірку та про її вплив з українською народною та літературною мовою. Він стверджує, що думка про те, нею кубанська мова відрізняється від української (якщо й така теорія), є наскрізь помилковою. Мова українського населення на Північ. Кавказі не тільки не відрізняється від української, але навіть оберігалася у всіх перах чистоти. Мова кубанських українців відбиває від голірки всіх районів України, тільки прихилила на Кубань українські говірки.

Відмова земельних літифунцій на Україні у формі т. зв. радичонних господарств (райгоспів).

Харківські „Вісти“ з 13. листопада п. р. привносять таку офіційну інформацію:

„На підставі директив уряду Народній Комісаріат Земельних Справ в 15 округах України виділив 100 тис. гектарів вільної землі для поширення старих та організації нових райгоспів. 6-го листопада Рада Народніх Комісарів обговорювала питання про принципи використання цих земель, ухвалила передати 54 тис. гектарів землі — 26.500 на Одещині, 22,5 тис. на Херсонщині й 5.000 гектарів на Дніпропетровщині підлягають утворенню всеосозного Зернотресту спеціально для організації на Україні великих аеріальних райгоспів. Розпарком запропонував Наркомземсправу і Зернотрестові негайно почати особисто обслуговувати та вивчити всі земельні ділянки з тим, щоб їх експлуатацію можна було почати в весні 1929 р. На решті — 180 тис. гектарів Укргоспобудовання утворити середні й дрібні райгоспи.

У зв'язку з постановою уряду про виділення земель для великого радичонного будівництва на Україні, представники Зернотресту, що робив доповідь Розпаркомом, подав таку інформацію: Найближчими днями комісія спеціалістів всеосозного Зернотресту та Наркомземсправ поїде на південь, щоб обслуговувати земельні ділянки, призначені українським урядом для побудування великих аеріальних райгоспів. За даними Наркомземсправ, 54 тис. гектарів землі, що їх передається для експлуатації Зернотрес-

тесту, так само впливає з українським. Перехід українців українця не перешкодило до скар. на містину, тоді на службовці сільської громади. Укргоспобудовання доставлять до скар. При такому співвідношенні заробітної плати з українським і в службовців торговельної громади не могла виконувати до педагогічної роботи до скар. Невпевнено тут українські органи і професійні промисловці. Ці помилки „ради українців“.

Потім знову прийшов до голови Придніпров'я, який зазначив, що місцеві радичонні установи створюються до школи неможливо. Наприклад у Шосткинській і південноукраїнській округах а також і в численних інших асигнувати багато коштів на будову доми для мешканців адміністративних потреб, але на будову шкіл не асигнується нічого.

Інші члени уряду асигнували в дискусії увагу на потребу надістання підручників. По дискусії прийнято постанову, в якій вказано між іншим за недостатністю, що 18 округ (білоцерківська, волинська, північноукраїнська, київська, змишська, айовішська, хмельницька, медіоніська, мотилівська, роменська, північноукраїнська і чернівецька) відкрили цього року далеко менше шкільних одиниць, ніж цього вимагав план. Далі рішено зобов'язати місцеві органи влади, щоб вони мобілізували кошти для шкільного будівництва. Народному Комісаріату Робітничо-Селянської Інспекції доручено прослідити, в яких причинах по деяких округах не виконано закону про звільнення шкільних будівлях, і притягнути винних у цьому членів до правної відповідальності.

Нарада українців у північно-кавказькому краю.

Для 16. листопада, як довідуємося з факт. преси, відбулася в Ростові над Доном краєва нарада в справі культурних потреб українського населення у Північно-Кавказі. На нараді була й делегація Народн. Комісаріату Освіти в УСРР, до якої входили Тимошенко, Яворський та Іванівський. Реферат про потреби українського населення виколося проф. Міртов. Він зазначив, що досі нема оброблених матеріалів про українську людність на Півн. Кавказі. Старі дані й старі переписи мають великі недоліки, зокрема в сторону зменшення числа українців. На основі перепису з 1926 р. є там на загальне число населення (8 міль. 462.000) — 2.106.000 українців. Українці

Микола Матієв-Мельник.

Одна хвилина.

Крізь вікно вагону вдихається гарна струя. До полудня ще далеко, а з гори палять, розпикає помалу бляху. Лінійний вітер заносить суху асфальту. З коминів — кислота вугілля.

І коли вже дочекаюся, щоб учути гудок, коли вже раз покину цю станцію... Якесь апатія до цієї культури й до дальок у мундурі, з червоними шапочками. Мені чомусь нагадалися довгі чумачі наліки серед дикого поля... вечірні вогні...

Машина жує пару, пахкає ритмічно й наводить мрійливий блаженний стан отупіння.

В вагоні тільки нас двоє. Він в особному переділлі, біля вікна. Глядить на перон. Бачу профіль із плісхувато задирчастим носом. Чорний вусок — по англійському, під бородою гарно заложена краватка з брошкою, в анді конюшини.

Його одяг пристає до тіла, як вишитий з форми. На руці грубий перстень, з червоною панткою рубіку.

Він задоволений. Його зір спочиває легко на предметах, час від часу застановляється на обличчях прохожих, що переходять сюди й туди по довгому хіднику, вложеному узорчаними пантками. Я вже думаю про нього. Чому саме. Нема в мене нічого діла, а час іде поволі, як торговель обішаний шкляними цянками... Я знову дивлюся на нього. Він високий. В устах до половини викурена цигарка, з копичкою попелу, яка повинна зараз відломитися й розсіпатися сивим пилом по його чорній джигунській одязі. Він щось побачив цікавого. Підніс угору праву руку, погладив очима червоний рубік, що блиснув жарникою, перекинув до вуха капелюх і вложив до кишені ліву руку... Але скоро рука опинилася з кишені на лівцюшку від годинника. Його пальці стали підскакувати й бавитися, як лавки кицьки з солішкою. Я бачу його обчислені рухи, розумію комедію, яку він грає сам перед собою, коли нема глядачів, які подивлялись його.

Моя атома десь дівалася, мій зір обхопив контури цієї фігурки, мене стала брати цікавість... Він кинув з уст недоукор, але скоро на його долоні розкрилися в позолоті дві половинки папіроси. У два рядки гарно зложені папіроски, з корковими приустинками, як викупані розчесані хлопчики. Він бере одну, обертає трубочку в долоню, стукає об папіросицю, натискає пальцями й кладе до уст. Черкає сірником до коробки й запалює. Його кучерява голова ще більше кучерявиться від тих перстенів диму, які він пускає за заокруглених губ...

Я належу до тих людей, що при першій стрічі їм хтось подобається, або зразу оминають його. Я не люблю довбати довші і дошукуватися... хто ти?... Коли я дивлюся на цигіт, то в мене те саме: отую цигітку я люблю і — колиб мені не жаль, зірав би її, а цієї не люблю, тому не звертаю на неї уваги. Дехто поміняється першим враженнями — мене воно не обминає ніколи.

І — він мені не подобається. Його низьке чоло, котячий погляд і грубі лінії уст нагадували дерев'яну локеровану зялочку, що скаче, коли потягнути за лентку. Від нього розходився запах перфуми, якийсь убийчо майно міктури. Він мішався з запахом асфальту й карболі і я чув, що за хвилину втрачу зовсім змісл ніюху, який так само мені потрібний як і змісл зору й слуху...

Раптом сколотив це гупе тетериння веселий жіночий сміх і розсипався, як золоті окрушки по скляній плиті зеркала... Мій сусід сам до себе засміявся сміхом, що був подібний до мекання кози, за цей сміх я його зненавидів. По правді я був би його викинув коміть головою з вагона... Тільки підняти ноги, перекинути через вікно в ту яму межі рейками, де чорніла вода від тифу і вугляного піалу...

Засипав гудок, у ждальнях заточили електричні лавки, забігли кондуктори. — Прошу всідати, потяг їде! — це і ще повторювалися ті самі слова. Замикалися з лоскотом двері.

— Ну, ну, будь здоров, Михаську, мій... мій хлопчику!.. А... а будь... ой, досить, бій ся бо...га, позилаєш на смерть — люди сміються...

Але ще раз нахилила два платочки рожеву уст... Скочила на східці, як білиця, прикинула двері, відбігла до воза й плигнула до вікна. Михась стояв ще на пероні, а вона махала дрібною долонею, як голубиним крильцем і працювала з віддалі.

Колеса пішли стуком у такт і крикнули на семафорах. Поїзд зашумів по долині, крутую чолом у бік і лишня курява міста й подих асфальту далеко поза собою.

Він бачив коли, як до сумної хати, де лежить хвора людина, влетить розбавлена пташка... Здається, що все від того оживає і в хаті радість від того життя й розіскреного щибетання. Таку радість принесла вона до цього воза. З її появою засміялися вікна, застукотів веселіше на рейках віз. Від її здорового лица розходився промінням утіха радичонного світа, який у ньому вишшов найкраще медіум для своїх тайн. Чорне волосся, що випало жмутком зпід капелюха, заслонювало трошки ліве око й надавало її малому, дуже ніжному обличчю ту принаду, яку дає нам гарний образок у товстих рамках гребану.

Вона стояла переді мною — як пишна центіфолія в городі. Коли я подивився на її білі довгі пальчики, що легко дотикалися рямок вікна, мені чомусь нагадалися китиці ястун... Ні, скорше пахучі конвалії, або алібастрові підсніжки. Я став уперто думати, що ті пальчики чудово дотикаються квітучих і тоді мусять вони викликати найтончі переливи музики. Але найкраща музика мусить брентися в серці того, кому ці пальчики спочинуть на чолі... Тоді не сміє бути на ньому ані один бриж смутку, ані одна журлива думка. І я подумав, що там на пероні стоїть Михась... „мій хлопчик“. Він не вертається ще зі станції в город, а стоїть обернений в сторону нашого поїзда, задуманий і опущений. Бо хібаж можна без неї бути хочби одну хвилину!

Тепер я бачу його... Ось він оглядається по пероні, доконала нього неінтересні обличчя. Гомонить по хіднику тяжкий крок службовця, десь цокнуть молотки об колеса, десь удариють гудками тарелі возів. Вгадуються на плащу

дні інші, молоді просвітяни й парості сім'яні філії — члени.

Під звуки оркестри похід, що розтанував на чверть кілометра, пройшов годинною хвилинкою до міст, біля „Просвіти“, пона місцях садом і черво Остр та англійським табором розтанували на спортовому майдані „Просвіти“. Тут оголошували промови голова й члени ради „Просвіти“.

Випосередньо по промовах почався академія в міському театрі, який був переповнений до краю. Школа відкриття академії головою в присутності всіх членів ради, гості складали привітання. Перший вітан думку „Просвіти“ голова Матеріального Товариства „Просвіти“ у Львові сен. М. Галушницький, якого прокресав сердечна промова зробила глибоке враження. Далі вітали: сен. Кузьмин від Українського Національно-Демократичного Об'єднання, посол д-р Ладика від асоціації соц-радикалів, посол Шемірих від просвіти Гудульшич, сен. Кисілевська від українського жіноцтва, протосей Павловический (іменом і з доручення митрополита Довгосія, д-р Річипський від володимирської „Просвіти“, Черниш від просвіти Дубенщина („Просвіта“ зачинена), М. Чернавський від кременецької, пос. Серветник від читальні Костопільщини, адм. Карпінський від просвіти Рівненщини („Просвіта“ зачинена), Стронський від просвіти Ковельщини („Просвіта“ зачинена), посол Тершаківський від „Сільсько-Господарської“, Шклар від думки української гімназії і кооператор Сліпінський від польської кооперативної.

Після успішних привітань секретар ради „Просвіти“ іж. Кішера оголошувала надіслані привітання. Надіслали: Український Університет у Празі, Український Педагогічний Інститут у Празі, Український Науковий Інститут у Берліні, Горюхінська „Просвіта“, Казю Гетманців у Берліні, Українці у Боресті, Українці у Холмі, Кооперативний Союз Кооператив, пос. П. Васильчук, українські студенти англійської школи у Варшаві, Літературно-Мистецьке Т-во в Рязані, Республіка Союз Українських Кооператив, українська гімназія в Кремені, іж. Прухник і ін.

Виступав — І акт пєси „Гетьман Дорошенко“ — промова дуже добре. Крайно важко до суцільної ситуації трудно в дібати. Замість Андруха Рогов і Дієро Дручине — а тоді став актуальний на сьогоднішній день. А ставало-сказали слова Дорошенка про політ української землі певаче були сказані до сьогоднішніх

ніх націоналістів. У виставі брали участь місцеві фахові артисти: пп. М. Певний, Орел, Орлова й Певна та члени драматичної сесії при „Просвіті“ й хуцкря-скай філії. Рівненський артист театру Садівського М. Певний.

Далі виступали хора й декламатори від фізій думки „Просвіти“. Після закриття академії головою „Просвіти“ оркестра відіграла український гимн, а всі присутні вітанували „Давоїт“. На академії були присутні: посол Юзеф

свйий, випосадова, староста, представники магістрату й інші.

Після академії відбувся спільний обід активістів просвіти і гостей, під час якого оголошено багато промов, що закінчувалися обідом „Многая літа“ й інших пісень. Увечері просвітянсько жіноцтво приймало гостей і міське громадянство чаєм у відомості встановленій „Просвіти“. Інтерна товариська бесіда затягувалася далеко за пізній.

Учасник.

Унія в холмській стилі.

„Нова Зоря“ щораз виразніше накреслює своє становище. Довго й широко полемізуючи з пп. А. Чайковським і В. Островським з приводу їх твердження (в „Ділі“), якого досі ще ніхто не спростував автор не заперечує, а саме: що унія на Холмщині була латинізована, й тому по 1905 р. „упорядковуючи“ унію масово (яких 200.000 душ) приймали латинський обряд, а вразом і польську націоналістичну. „Нова Зоря“ (ч. 87) прийшла до висновків: 1) що на Холмщині унія не була латинізована, а „дрібничкою“ знача відміни від звичайної російської православної, обряди які не змінили, які цього народу не похитали; 2) що обрядове й національне відстоювання „упорядковуючи“ холмщина було вповні „ламісь“. Нехай „Нова Зоря“ сама говорить: „Шо ж має робити народ, який полад земське життя дорожжя своєю вірою? Чи має й вивести в замін за православ, чи ратувати душу хочби в кожному обряді? Холмщина зробив це, що в таких обставинах повинен зробити кожний віруючий християнин“. От і досі вийшло новозоринське до найвищої потки! Це не так мова про мертвих, як про живих; не так про минуле, як про майбутнє. Новозоринське заявляють, що вони — в аналіз гічних відносинах — що раз розв'язати потворити українську холмську трогію.

Шо вони не тільки самі готові позбутися свій історичний обряд і націоналістичний, але що й наріз треба виконувати в тому „холмському стилі“. Все те „до імі“ спасіння душі — „до імі“ догматика!

Догматика слухає, адма не слухає тут й застосування. Виходить так, що ми догматично готові девальгувати нашу церкву й наш народ (що на Холмщині вже й сталося фактом), а покласти на само догматично, відвертеним порядком.

також доважувати нашу церкву й наш народ. Отже та сама догматика бо нас з двома боє!

От „доборомське Україна до самого краю“, й діти самі лають у сні, що на них вероги наставляють. „Нова Зоря“ полемізує також з тим твердженням п. В. Островського, що „унія була створена для польщення населення“. Однак не ставити вона розрізнення, що українські латини дійсно не творили унії в тій цілі, але поклали? Ось і вини, на яких отак поляки творять унію тільки в тій цілі, щоб вона польщила „хресні“. Приперті до муру, навіть у своїй теоріїх явно признають, що „ларинські“ єдині правдиві Христової віри й посвідчено опасіння душі, повинні покласти яку жертву — навіть вартість націоналістичності.

Тут вони розумують, як наші новозорини, з тою різницею, що це на їх користь, а новозорини, як українці, на шкоду виходить. А де полякам таке догматичне розумування виходило би на шкоду, там вони вже імі спіймають. Не допустили нашої галицької унії на „хресні“ — очевидно — тільки тому, що від неї не могли сподіватися функції польщення „хресні“, ба навіть дею й було, що вона перекотилася би. І хоч не для всіх було ясно, що наша унія історично і латині і в більшій успіхом переконала би унію на „хресні“, то поляки відреклися і поширення життє. Церква й спасіння душі „ларинські“ схематичнім осягом, не хотіли христові майбутнього (можливо майбутнього) здобутку для своєї нації й своєїго косяцтва. Нехай нехай буде православні, ніж католицькі, якщо католицизм не обогатить нашу націю й нашого косяцтва! А з догма-

тикою й тут порадили собі: якщо православні впадеють до т. зв. „душі перекля“ (anima ecclesiae), й при добрій свої вірі можуть спасіння. І так догматика для поляків виходить усюди тільки на їх користь.

Але може хтось сказати: поляки не „ларинські“ католики! Для них віра підрапливіт, а націоналістичний політик мався й несли горю. На них не можна вкорупуватися! — Ба, але як власне поляки, що воюють з нами, і якщо ми не будемо грати на шахівничій таблиці „тичми“, як поляки, то... шкода й грати, адма горе настане!

Зрештою є на те й інші приклади: сам Рім поступав. В папській конституції „Etsi pastoralis“ (з 25.V. 1742), на перелісіх відносинах до італійського (грецького унію, селіх в Італії) було застережено, що закла „першества“ (praeferentia) латинського обряду не тільки ніяк (nullatenus) не є дозволеною перехід з латинського обряду на грецький, але хто з греків раз перейшов на латинський обряд, цей уже не може до нього повернути без папської диспінки.

„Частий, безобразливий католицизм“ не йстнує. І жовни через спільнаго мислення свій обряд — очевидно, осявляє й стати на це — навіть на разіх некористі другого обряду. Правда, віні вже не ті часи, з Ріми вже не оперуть „першеством“ чи вишесті латинського обряду“ й багато в дечому ажиднає на краще для грецького обряду. Але... перахуляти на якусь більшу скажу, точ про не нема слівних морм, у діпності остали ті самі. Рім не дозволяє на ніяк такі переконали з латинського обряду на грецький, котрі могли би стати масовими. І латинський обряд зийшов би поштовданий. Нехай сарбобутих таки або хорати наслідати до Риму латинці, що зотуть перейти на грецький обряд... Перед 20-ти роками був один такий випадок, осявляє латинці (зак селіх в Істрії) не дістали дозволу, хоті і захотіли, що переконали на православні, якщо їх просьба не буде вислухана.

Перед вітанням роками перебував у Львові один англійський священик жований, що хотів стати уніюним (східного обряду) священиком. І хоч усі пружини пушено в рух і він митрополит вставився за ним у ладі і сам цей священик їхав до Риму, щоб там дозволу не міг виконотати. Принято його до катох церкв тільки як англійського

паристими смугами рейки, стоять безмозкі семафори й нудьга переходить по чорних дубових порогах... Він ще раз глядить у нашу сторону, нагадує собі останній цілунок, від якого щось горить на його лллі й устах. Тепер дивляться на великий годинник і подіється в сторону вулиці. На нього киває запрошуючо візник, але він не хоче їхати. Краще йти візником кроком — тоді так гарно думати про „неї“.

Коли й пересував свій чемодан на полиці, щоб зробити місце для другого, джигун уже був коло неї і говорив притишено. У сія знову на своє місце й читав книжку. Але й бесіда перервала нитку моїх думок, моя увага розсілася і я вслухувався в її слова, свіжі, звучні, як розкішні октави телини у весняний вечір.

— Гм, яке скорє знайомство!.. Це вміють лише такі тини... як ось!..

Він зловився, як складаний ніжик, впадів у неї вогники і крутив на мізничному пальці пересте з рубіном.

Алеж яка це огида! Я чую, як він бавиться в детектива й внипує, всотується в її душу і випускає сопух блашії. Тепер він уже знає. Знає, що вона така щаслива. Вона любить того „хлопця“ вже кілька літ і їде по справі до його родичів. За місяць вони побираться. Так не буде краще. Він працює в банку, а вона також чимось до якоїсь праці!..

Як не скоро сталося... як скоро запоританся він у її таїн...!

— Та-а-ах... Ха-ха-ха!.. Так це він, ах, я його знаю... щого... Михайла.

— Ні, я чогож ви смієтесь? — Ні, я нічого... я так... Але чоуж ви не майте мені цього сказати? Наша знайомість трохи незвичайна, трохи за скор... але за те і його добре знаю... вона Михайла... Гм... знаю дещо... Вона підняла очі й зашарілася, як досвідок.

Бувши в моїй книжці танцювали якогось несподяного гоняка, переперталися й двоїлися. Найжовніше крутилося кругленьке „о“ — від якого дожидали ридки, коли їх роздавав вітер. Я замкнув книжку й положив біля себе.

Вона мовчала, а він дивився на кінчик залкороного черевника і колісав ногою то в рдині бік, то в другий.

— А прешті, я мушу якраз бути вашим ангелом хоронителем. Я зовсім прешті не можу мати претенсій до цього, але не вадило би дещо... правди... щоб він був обережні... хоча незнакомий і бачу вас тепер перший раз у житті. Та цього в світі не буває...

І він говорив їй про нього...

Не анишав сухої нитки...

— Що це значить? — Вона кинула на нього гострий, як бритва погляд. Він усміхнувся й розвів руками.

— Ви не загикуйтесь, а кажіть, що ви знаєте, в протинаному разі?..

— Що в протинаному разі?..

— Ну, я не знаю зараз що... але, але, що я вам маю сказати. Ви розумієте, якщо перед вами стоїть образ якогось Ван Дейка, чи Тіціана... та стоїть, нехайби це був образ вималюваний на полі, нехайби це був образ вималюваний на полотні вашими руками... або витворений солодкою лотні вашими руками... нехай він був би навіть ілюзією, а вашій унії... нехай він був би навіть ілюзією, не який ви себе вже зовсім всецільно віддали... не маюнок на вашій душі, не на мертвому покладі, і хтось приходить... укрдається у притвір лотні по красі шійкою, замоченою в тирі, і хвилює по красі шійкою, замоченою в тирі, по ній брудною ганчіркою підтирає... на місці обмови... що хоче стати правдою... на місці образу, ілюзії...

— Коли на це сходять... то вам треба справді дещо довідатися... ну, але я боюсь заходити з тиром, щоб не повалити притворів, не стерти ілюзії... ха-ха-ха! Прохачу вибачення... не буду... хоча вартити вам такі дещо знати про вашого, ну, як ви там... „хлопця“...

Вона ждала. Й великі очі акривалися позадуо гіпну — а він кивав обраховані стрілки в саме ядро й душі, в саме серце. Підраував живе дещо, троїв словами віру, горіть...

— І ви не вагаєтесь це говорити... Мені?.. Він?.. Він мав... та це неправда, лукава неправда! Він жеш писав мені такі листи з еміграції! Я го-дувала своїм душі його словами... як сказавком

манною... Він, що відходив у чужину від мене, як сонніше проміння... Ні, я не вірю, щоб можна зраджувати Ідеалі тоді, як за них платиться життям... кров'ю!.. Щоб він міг був те все так ганебно продати?..

— Ажже, я краще знаю, бо ми значайно жасі на еміграції, часом спілкалися ліктем об лікоть... Але чого ви обурюєтесь?.. Ну хіба, що за правду люди гинуться?..

— Слухайте, я не хочу вам казати, що ви, значайно, брешете. Я вам не вірю. Він має усе прями дороги. За що ж він воявав, за які Ідеї, щоб опісяв продати кровю окуплену честь стрілецьку?.. І якіні, мене... чуєте: анду очі, з моїх кинуся!.. Ні, ні, ні... це... брехня, брехня! Він не дегенерат ані відданий! Що вам за насолода від цього, що розв'язався отруту в мою душу?..

— А листи?..

— Які листи, де ви їх маєте?..

— Там на Градчанах у кваргала... там їх мають... І та бавондника, що від „хлопця“ вже колісав хлопчик... ха-ха-ха!..

Різкий плач, як санст сирени погнався по стінах, висетів з нікою й розсипався під колеса.

Полз алержував свій біг, нахолодів акостанів.

Він устак, пошистуючи, натягнув рукавичку, на руку з золотим перстнем, пересів пальто, взяв з кишені папачку зі срібною трупачою годинкою. Пробурмотів небагато якоїсь слово, махнув капелюхом і... шев. Полз рушив далі.

Вона товкла головою до дубових ділянок і ридала від болю, якого ще не знала ніколи... Шось умерло на її дорозі таке дороге, таке рідке...

— Куджик і Лу... на що мені його родичі? коли мені віру україн... мою віру!..

На лавці лежало й злонене тіло, як жмуть докинутих копитав. Над око його сім... смх незнакомого вояги... і ллгані слова, як тіло.

Лето гримало по рейках колеса.

Тоді, чотирь 1879.

ТРАДИЦІЙНИЙ БІЛИЙ ТИЖДЕНЬ

МАГАЗИН БЛАВАТНИХ І СУКОННИХ ТОВАРІВ
Г. ГАНДЕЛЬМАН --- Львів, Леґіонів ч. 27.

улажує також і цього року від дня 26/XI. до 4/XII. 1928 року т. зв. „БІЛИЙ ТИЖДЕНЬ“ ч. 1
ДЕШЕВУ ПРОДАЖУ ВСІЛЯКИХ МАТЕРІЯЛІВ НА БІЛЛЯ, ПОСТІЛЬ І Т. П.,
по цінах значно — бо від 25% до 40% — нижших від фабричних цін. Щоби дати можливість користати з цієї так рідко трапляючої
970 і коротко триваючої okazji, просить фірма о ласкаві численні відвідини магазину. — Добірний товар. — Великий вибір.

Петро Панкевич. Скарбник був. Видавничого Комітету Центральної Ради „Лугів“, голова „Лугів“ в Рудні, львівського повіту, жовнір У. Г. А., працівник усіх українських товариств в Рудні, студент 4 року медицини, помер дня 21. листопада 1928 р. в Рудні. Похорони відбудуться дня 23. листопада в год. 2. переднод. в Рудні. В. Н. П. 1

КАНДИДАТ нотаріальний з кваліфікованою практикою пошукує посади від зарплати — Зголошення до Адміністрації „Діла“ для Р. П. 954 3-3

ФОТОГРАФ Я. НУШЕВИЧ, вул. Віпентого Поля ч. 1. (бічна Зелена) Тел. 59 60. 951 3-7

МОДНІ бранзолетки, також іншу біжутерію поручає дешево Домбровські-Романовські, Львів, (Готель Жорна), Тел. 27-29. 2381 22-7

НА РАТИ ОТОМАНІ 55 зол. КАНАПКИ 55 зол. фотелі до розкладання 45 зол. — Фабрика Захс, вул. Личаківська, ч. 132. 752 7-12

ЛІЖКО московське на рати 200 зол. На провінцію без поруки. — Фабрика Захс, в. Личаківська ч. 132. 753 7-12

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській роботі Івана Зейтнера йха, Львів, пл. Марійська 5. — З провінції просимо репаранції прислати поштою. — Староходні данські годинники переробляємо на ручні. 3 6 121-7

ПІСТИНЬ: на продаж 11 моргів городу в одній вулиці. — Зголошення тільки листом під адресою: П. Журавська, Львів, Богуславського 14. 949 2-5

Ширіть наш часопис!

Спеціаліст бездух легінів, серце і жовудка

д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.

432 Пересвітлення Рентгеном. 19-21

Д-р Володимир Бабій
зубний лікар.

Львів, вул. Гетманська 8.

(в домі Купецького Банку).

966 Число телефону 63-24. 1-1

ВСІ НЕДУГИ можеш ви-
ніятих ліків через відтиснення
спини. Увільнений від натиску
нерв, убиває бактерії і виганяє
недугу; гостру недугу негайно,
застарілу після якогось часу.
Вказівки подає книжка „Про
спинні хребти“ („Kregaratwo“).
Висилає за присланих 5 зол. пе-
реказом, або чеком П. К. О.
153089 о. Павловські, Обарін-
ці, поч. Глубічок великий.
911 8-10

Ширіть наш часопис!

SUNLAJT

мило

ВИПРОБУЙТЕ негайно мило Sunlajt! Воно різниться засадничо від всіляких інших родів мила. Поكونує з успіхом а разом небувало лагідне, найбільш опірний бруд. Виплачується 20.000 зол. кожному, хто небуває докаже нечистість мила Sunlajt. Мило Sunlajt є уживане не тільки до прання, але і до домашніх порядків.

Найліпше свідцтво.

Мило Sunlajt є найбільш розповсюдженим милом на земській кулі. — що є найліпшим доказом, яке задоволення дає воно.

P. St 2-25.

Lever Brothers Limited, Anraiz.

За упокій бл. п.
ЩУРОВСЬКОГО МИКОЛИ
сотника УГА і мн. проф. в Рогатині
відправиться
БОГОСЛУЖЕННЯ
в 9-ту річницю смерті дня 24 листопада ч. р. (субота) в год. 8 ран. 964 по в церкві св. Юра. 1-1

поминальні БОГОСЛУЖЕННЯ
за упокій дити бл. п.
Д-ра ТЕОФІЛЯ КОРМОША
відбудуться в першу річницю смерті, в понеділок, дня 26. листопада, в год. 8. рано в катедральній церкві в Перемишлі.
Того самого дня, в год. 2.30 по-пуду відбудуться перенесення тайних останків Покійного до родинної гробниці. 1-1

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича на Волині.

Любомль.

24/XI День і ніч.
25/XI Ой не ходи Грицю
26/XI Циганка Ана.
27/XI Запорожець за Дунаєм.
28/XI Вихрест.
29/XI Два злодії.

Ковель.

30/XI Маруся Богуславна
1/XII Гейша.

2/XII Віл.

3/XII Барон Кікель.

Камінь-Камінь.

4/XII Маруся Богуславна

5/XII Гейша.

6/XII Барон Кікель. 3-7

Як відгук похвальних починів Ура-
ви і Персоналу Центросоюза у Львові
складає управа і персонал ПСК в Ко-
вині 71 ал. як одностайний зарібок
на Різдву Школу.

Вп. п. Михайло Базини, управитель
впоки у Вронові п. Шиняковиче над
Пропною азолки 50 ал. на потреби
Кружка Р. П. в Кошиччині, за що
сердечне Спасибі складає Старшина
Кружка Р. П. в Кошиччині. 1-1

Загальні Збори Академічного Хору
„Бандурист“ відбудуться в понеділок
30/XI ч. р. в год. 14. в залі Академічного
Дому, в сідуючому порядку: 1) Оголо-
шення Зборів. 2) Відчитання протоколу
останніх Зборів. 3) Звіт устатуючого
Виділу. 4) Удільня зборів. 5) Ви-
бір нового Виділу. 6) Внески і запити.
Львів, дня 25. жовтня 1928. — За Виділ:
Пашовський Т., голова, Кунієв Р., се-
кретар 966 1-1

В дні 24. листопада в год. 3.30 по-
відбудуться в залі „Української Ве-
сти“ у Львові реферат судді Рака „Про-
стої праці і законів у нову“ (про-
роботників, працівників умов, збори
спори між різними і їх робітниками,
які власниками реальності і дозор-
ня, то мо) — Виділ Тон. Українських
працівників у Львові.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ВІСЛІДИ ГОВОРЯТЬ!

що на найліпших шоферах вишко-
люють тільки державно уповноважені

Курси Самоходових Керманців

И. Гайтлінгера

РІВНЕ — 13 Дністер 3. Львів, Зелена 7.

927 СТРИ — 3 мая 15. 4-2

Початок курсів 23 ч. м. Випуск відомо.

— Висилається проспекти і інформації.

В редакцію відповідає Василь Муляр.

Видав Видавничої Спілки „Діло“.

В друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів. Ріжков ч. 14

НЕРВОЛЬ

Хеміка д-ра ФРАНЦОЗА,
одинокий радник і випро-
бований середник (натриана)

на

РЕВМАТИЗМ

кольку з причини пере-
студії, на пострілі, іскіяс

і т. п.

Жалати в антикал. Жалати в антикал.

Вибір і головна продаж.

АПТИКА МІКОЛЯША

Львів, Коперника ч. 1.

870 6-7

Подільський Союз Кооператив

в Тернополі

оголошує

КОНКУРС

на директора, управителя організацій-
ного відділу. Від кандидата вимагати:
знання фахово освіти, добра винона, зна-
ння книго- і діловодства та довша пра-
тіння при ПСК на самостійних веденні
організаційного відділу. Платня після
успіху. Подання документів вносити
до дня 25. листопада ч. р. до ПСК. Тер-
нопіль, вул. Міцкевича ч. 11.
950 3-3 Надзирна Рада ПСК.

Ширіть наш часопис!

Вже вийшов і продається по всіх книгарнях
КАЛЕНДАР-АЛЬМАНАХ

„ДНІПРО“

НА 1929 РІК.

ЦІНА 3 ЗОЛ. — Замовлення просимо слати:

Українське Товариство Допомоги Емігрантам з України

Львів, вул. Руська ч. 3. III. пов. 2-3